
Húsvét VI. hete

Szombat

ApCsel 18,23-28 ■ Jn 16,23b-28

„Bármit kértek majd az én nevemben az Atyától, megadja nektek.”

Mit kérjünk Istentől, az Atyától?

Jézus arra biztat, hogy ne szégyelljük kívánságainkat, bátran tárjuk őket az Atya színe elé, mert ő teljesíteni fogja őket. Másutt azonban azt is mondja, hogy *„tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mire van szükségetek”*. Imádkozni tehát nem azért kell, hogy mi mondjuk meg Istennek, mire van szükségünk. Számunkra fontos az, hogy megfogalmazzunk kéréseinket, és hogy megvalljuk Isten színe előtt ínségünket, rászorultságunkat; kívánságainkat, legtitkosabb vágyainkat pedig beemeljük Istennel való kapcsolatunk erőterébe.

„Az én nevemben.” Az apostolok Húsvét előtt is imádkoztak már Istenhez mint Atyához Jézus tanítása alapján, de nem Jézus nevében. Az ő nevében csak Pünkösdkor kezdtek el imádkozni, amikor feltárult Jézus életének végső titka: közössége az Atyával és a Szentlélekkel.

Hasonló fordulat ez, mint amit a mai Olvasmányban szereplő Apolló élt át, aki előbb csak a jánosi keresztségről tudva tanított Jézusról, majd vele mint Isten Fiával találkozott, s ez gyökeresen átalakította igehirdetését, és új, egészen eredeti lendületet adott neki.

„Megadja nektek.” Ugyan mi az, amit ha Istentől megkapunk, örömünk teljes lesz? Vajon egy hön áhított tárgy, szeretteink egészsége és jóléte vagy bármi itt a földön teljessé teheti-e örömünket? Egyetlen ilyen ajándék van: a Szentlélek. Isten őt akarja adni nekünk, mindenekelőtt tehát ezt az ajándékot kell kérnünk. Hiába adna meg az Atya bármit, amit szemünk-szánk kíván, hiába teljesítené pillanatnyi szeszélyeinket, az örömet nem tehetné teljessé a Szentlélek nélkül.

Kérni pedig éppen azért kell őt, hogy tudatosan mondjunk igent egyre mélyebben Istennel való közösségünkre.